

[Leif Hermann]

ningsgrundlaget, men vil med usvigelig sikkerhed føre til en udsættelse, således at vi igen står med de samme problemer om tre måneder og i 1988, 1989 og 1990.

Folketingsdebatten den 18. november 1986 om ministerens aktionsplan blev startskuddet til et intenst arbejde i Miljøministeriet, i Landbrugsministeriet, i styrelser og organisationer. Nu skulle der arbejdes på en nærmest umulig opgave: den mest omfattende reduktion af forureningen med næringsalte, Folketinget overhovedet kunne tænke sig, og det skulle ske på tre år. Vi var dengang nogle, der var skeptiske og forholdt os lidt mere realistisk til tingene. Vi vil måske i dag fremstå som nøgterne i forhold til de muligheder, virkeligheden dikterer os, når det drejer sig om kommuner, landbrug og industri.

Forventningen om, at denne opgave var for stor og for politisk besværlig for miljøministeren, gjorde, at vi anmeldte denne forespørgsel, men derudover lod vi os lede af det motiv, at offentligheden har krav på bred indsigt i, hvorledes dette Folketing behandler centrale miljøproblemer, om Folketinget viser evne og vilje til endelig at handle og at handle effektivt. Endelig var det ikke uden betydning, at en forespørgselsdebat ville give os muligheder for at komme med de helt nødvendige tilføjelser til og opstramninger af ministerens udspil. At der har vist sig et markant behov for det, skal jeg komme tilbage til i mit svar til ministeren.

Siden handlingsplanen kom frem den 31. januar 1987 – det løfte blev jo holdt, og det takker vi for – har vi været vidner til en absurd forestilling, der har trængt emnet for hele dette kompleks af problemer i baggrunden. Det er, som om miljøministerens uskønne pas de deux med landbrugsministeren fik interessen væk fra den katastrofale tilstand i vore vandløb, søer og have. Statsministerens grove, irrelevante, forkerte og helt uhorste offentlige irettesættelse af en embedsmand i Miljøstyrelsen har måttet få offentligheden til at tro, at Miljøministeriet var et galehus, kun overtruffet af De danske Landboforeningers ubegavede forsøg på at bringe miljøministeren på gatis med landbrugsministeren som velvillig tilskuer.

Debatten i dag skal vise, om Folketinget oven på denne karruselturn kan tage seriøse og realistiske beslutninger i en sag af central betydning for miljøet og for troværdigheden

i befolkningen. Det er nemlig ret beset lidt, vi er uenige om, ja vel kun, i hvilket omfang vi skal beslutte, at landbrugets indsats skal være entydig og bindende, ikke som en straf til et erhverv, der er lokket ind i en vanvittig produktionsudvikling, men som en venlig, men bestemt besked til landbruget om, at nu må miljøudviklingen vendes, også for landbrugets egen skyld og med landbrugets egen hjælp.

Besvarelse

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Den handlingsplan imod forureningen af det danske vandmiljø med næringsalte, som i dag skal drøftes i Folketinget på baggrund af denne forespørgsel, er udarbejdet på grundlag af Folketingets dagsorden nr. D 9 af 18. november sidste år.

Sjældent har en plan fået så megen forhåndstale i pressen, og sjældent har der været så mange spekulationer om mulighederne for at gennemføre en plan og om dens virkninger. Det er også en barsk opgave, samfundet står over for i de kommende år. Udledningen af kvælstof og fosfor skal drastisk reduceres.

Vi har i regeringen haft indgående drøftelser om, hvordan denne målsætning skulle opfyldes. Den plan, jeg har fremlagt, er et realistisk bud, og det grundlag, planen er udarbejdet på, er det bedste nuværende grundlag.

Jeg vil altså indledningsvis fastslå, at denne plan opfylder intentioner og indhold i Folketingets dagsorden nr. D 9.

Planen vil sikre et stop inden den 1. maj i år for alle ulovlige udledninger fra landbrug, kommunale rensningsanlæg og industri. Dog kan det blive nødvendigt at give en længere frist i de tilfælde, hvor gennemførelsen af et stop kræver større byggearbejder. Her er fristen sat til udgangen af 1988.

Udledningen af kvælstof reduceres med 50 pct. og udledningen af fosfor med 80 pct. i løbet af tre år. Det er regeringens vurdering, at handlingsplanen kan opfylde dette krav.

Hertil skal dog tilføjes, at det vil være overordentlig vanskeligt at opfylde handlingsplanens krav for så vidt angår udvaskningen af kvælstof fra landbrugsarealer. Det kvælstof, der siver ned i jorden, indgår bl.a. i en pulje i jordlagene, som er opbygget over